

Brug; i Efteraars-, Vinter- og de første Foraarsmaaneder tabes intet for Fiskerne ved at høre op med denne Fangst. Vi skulle forøvrigt ikke undlade at henvise til Motiverne til Lovforslaget i Nigsdagstid, for 1871—72 Till. A. Sp. 1501—4; Folkethingets Udvalgs Betænkning, Till. B. Sp. 455 flg.; og Landsthingets Ud. Betænkning Till. B. Sp. 843 flg.; den Skildring af Stillingen, som her er givet, forekommer os at burde have ført til ganske anderledes gennemgribende Forholdsregler end dem, som ved Loven paafulgte. De Grunde, der bleve anførte for Lovgivningsmagtens Holdning, navnlig, at man ikke saasart igjen burde have givne Lov, kunne vi ikke finde tilstrækkelige for at blive ved et Standpunkt, der har vist sig saa uholdbart, som det her omhandlede.

Den nævnte Lov er den sidst udkomne paa dette Omraade, og idet vi nu hermed slutte den historiske Fremstilling af Lovgivningens Virksomhed i Henseende til Aalevaadene, formene vi os berettigede til af det Anførte at uddrage den Slutning, at Pulsvaadet og vel endnu mere dets Afspøninger Bøt- og Ankervaad bestandig have været ansete for skadelige Redskaber, hvis Brug, forsaavidt denne ikke har været helt forbudt, indtil den seneste Tid har maattet undgives betydelige Indskrænkninger; og fremdeles, at deres Udelukkelse fra visse, saakaldte laasede, Bænde er bleven anset for et af de væsentligste Midler til at modvirke deres Skadelighed og til at skifte de modstridende Interesser, som de berøre, imellem.

Vi skulle nu gaa over til at undersøge disse Redskabers Skadelighed, idet en saadan Undersøgelse vil være nødvendig allerede af den Grund, at deres Forsvarere i den seneste Tid møde med det Spørgsmaal, hvortil egentlig deres Skadelighed bestaaer, og forlange, at man skal vise dem samme, da de ældre Lovbestemmelser intet Fyldestgjørende indeholde derom, men kun give Stemninger tilkjende; ligesom de ej heller finde Tilstrækkeligt anført til Begrundelse af „laasede Bænde“. — Vi skulle nu gjerne indrømme, at Udtalelser, saasom at de ere „alle Menige til stor Skade og Forsang,“ — at „Fiskeriet bliver derved øde til menig Mand's Skade og vore Landes Fordærvelse,“ — at de „al anden Fiskeri stor Skade tilføje,“ „Fiskens Leg og Leje spille,“ — „Krat-, Krog- og Stangfiskeri forhindre,“ — „de paagrændende til Præjudice og deres Fiskeri til større Skade“ o. s. v., ere fremkomne i en Almindelighed, som kunde have nærmere Forklaring nodig, ligesom det ej heller har undret os, at man har sagt, at de staa som Udsalb, der efter stränge Fordringer dels ere ubeviste, dels ubevislige; men ligesom dette Sidste maasse med større Grund kunde siges om hvad der anføres for Baadenedes Ikke-Skadelighed, saa maa der dog lægges nogen Vægt paa en saadan Kontinuitet i overensstemmende Ytringer fra de Styrendes Side, som umulig kunde have anført dem til Begrundelse for hæmmende, stränge Bud uden en nøjere Prøvelse, eller hvis der til Forsvar for Redskabernes Brug stod Kjendsgjerninger, som fortjente at komme i Betragtning. — Naar vi nu skulle drøfte de Virkninger, der knytte sig til Brugen af disse Redskaber, hvis Bestaaen og Brugsmaade i Tidens Løb ufejlsbarlig er undergaaet heftigsmæssige Forandringer, saa kunne vi sammensatte de Anteposter, som før have været og endnu kunne tænkes førte over dem, under den Etade, der 1) tilføjes ved at de forstyrre og forhindre andet, som uskadeligt anseet, Fiskeri, og 2) den, som kan bestrænges for Fiskeriet's Bevarelse og dermed Fiskeriet's Bestaaen.

Hvad den første Antepost angaar, da behøves der neppe for selv den Ikke-Sagkyndige, nogen Bevisførelse for, at Pulsfiskeriet, der fører et, om saa maa siges, om Natten omflakkende Liv paa større Strækninger af Fiskevandene, er i højeste Grad til Besvær for saagodtsom alt andet Fiskeri, hvad enten saa dette drives med faste, d. e. til Pæle eller Dræg støttede, Redskaber (Bundgarn og Ruser) eller med løst staaende, som udsættes i Reglen om Aftener, for at drages næste Morgen (Medgarn, de saakaldte Smaagarn, Krogliner o. desl.). De eneste Fiskerier, de vanskeligere ville komme i Konflikt med, er Fiskeri med Drivgarn og Haandnører. Muligt kunde det synes, at det faste Redskaber maatte være mindre udsat, dels fordi det gjerne staaer Kysten nær, dels fordi det ved Pæle er mere kjendeligt, og endelig fordi det har mere at staa imod med; men det har i Bikeligheden mindre at sige; de fleste faste Redskaber naae dog gjerne ned over Højdingen ud i Dybet, Mørke og Taage kunne gjøre dem usjendelige, indtil det er forsilbe, og Pælene have i Almindelighed ikke tilstrækkelig Modstandskraft, naar de svære Baadbaade drive paa dem; — de knække, Dræg og Stenankere (Krat) slæbes af Leje og Garnet splittes eller sønderrives. Det vil heller ikke kunne nægtes, at Pulsarmen, i alt Fald temporært, kan bortjage fra Stedet der Fisk, paa hvis Fangst det faste Redskab er beregnet; og at det Værn, som herimod og i det Hele ved Loven af 1867 er søgt i Bestemmelsen om, at Pulsfiskerne med deres Baad ikke maa komme noget andet allerede udsat Fiskeredskab nærmere end 100 Favne, er aldeles betydningsløst, er allerede anerkjendt i Landsthingsudvalgets Betænkning under Forhandlingen om Lov 25. Marts 1872, idet Beviset mod et Fiskeri, der almindelig foregaar om Natten, i de fleste Tilfælde vil være uopnaeligt. Heller ikke skal det lades uberørt, at Baadfiskere, naar Kollisionen er forhaanden, og det viser sig, at den kun kan undgaaes ved at forpilde et begyndt Dræt, i Almindelighed ikke have Selbeherkelse nok til at gjøre det, men hellere lade staa til uden at ændse Andre's Skade, naar Drættet kan gjenneføres uden egen; det er iøvrigt kun en lidet fyldestgjørende Oprensning, Brugeren af et fast Redskab kan opnaa derved, at Pulsfiskeren sjældent heller